

החברותא

בס"ד ערש"ק פר' קרח ל' סיון תשס"א

החברותא בשאנן פנימי לחברים גליון מס 152

פנינים יקרים

ויקח קרח (ט"ז, א) ... שום אחד מישראל לא יוכל לקרב עצמו בלי במול לכללות ישראל שע"ז יוכל להבטל ולהכלל בשורש חיות הכל כנ"ל. וכבר נודע כי מחלוקת קרח שרצה שכל אחד כפי מדרגתו וכחו בעבודת השי"ת יזכה לו לעצמו. ולא כן היה רצונו ית' רק להיות כלל ישראל ולהם כה"ג מזבח אחד שיתקשרו הכלל ביחוד הדור ועבודת כל אחד יהיה במל להכלל והכלל בפרט כנ"ל...

לכן אתה וכל עדתך היו לפני ה' אתה והם ואהרן מחר (ט"ז, ט"ז) פירוש להשיאו עצה טובה שלא ישאר בנהנם עולמית ואמר לו תראה שיהיה לך התקשרות עם אהרן. לפני ה' מחר רמז לעוה"ב כדרך שאמרו היום לעשותם ומחר לקבל שכרם. והיוצא לנו מזה שע"י נתינה לצדיק נשברים כח הקליפה ונתקשר בקשר של קיימא עם הצדיק שלא ישיאהו היצר לחטא בחטא גדול ח"ו ואדרבה יתקדש ע"י הצדיק...

וישלח משה לקרא לדתן ואבירים בני אליאב ויאמרו לא נעלה (ט"ז, י"ב) האי בני אליאב האמור כאן הוא לכאורה מיותר וגם מהו הלשון לא נעלה הל"ל לא נלך... משה ראה שהם רשעים גמורים ואין שום עצה להחזירם למוטב. לזה התחכם משה לבא למקור מחצב נשמותיהם אולי משם יוכל להעלותם ולתקנם (אליאב - הוא אלי אב...) (אוהב ישראל)

וישמע משה ויפול על פניו (ט"ז, ד) הנ"ל בזה עפ"י הידוע מספח"ק ענין נפילה אפים הוא בחינת מסירת נפש. לכן עתה בעת המחלוקת היה משה ירא לבד יחי' עונש עליהם אשר פגמו בכבודו לכן נפל על פניו להיות במסיו"ג והיה בעיניו כלא כי כל העומד לשרוף כשרוף דמו לזאת הסיר מהם העונש כל כך.

וישמע משה ויפל על פניו (ט"ז, ד) בעל אור החיים הקדוש מלמדנו עד כמה צריך האדם להשתדל במניעת המחלוקת וכה דבריו... משה נפל על פניו להראות קצה האחרון מן ההכנעה. ושוה נפשו כעפר הארץ. כעבר המשתחוה לפני השררה.

ובני קרח לא מתו (כ"ז, י"א) הלמוד מבני קרח שעשו תשובה ברגע האחרונה להראות לאדם שלא יתיאש מתשובה אף שנראה לו שאין לו דרך לצאת מהיצה"ר. וכן הגיד כ"ק אאז"ל שמדה טובה מרובה. וכאשר נשתנו לרעה סדרי בראשית כן מכש"כ לטוב. ואף שעפ"י הסדר לא היה מקום לתשובה זאת פעל מרע"ה שיועיל תשובה אף שלא בסדר, וכן פעל מרע"ה לדורות שיועיל תשובה אף להעוונות שצריך תיובתא סגי א שלא מועיל תשובה... (בית ישראל)

ענין מחלוקתו של קרח שהיה כ"כ בהקפדה וגם נשתנו סדרי בראשית להראות עד כמה גרוע המחלוקת בישראל. ואם שהיה חמאים יותר גדולים. אבל מה שהיה נוגע בן אדם למקום התפלל מרע"ה ומסר נפשו. וכאן מחמת המחלוקת שראה שזה מזיק מאוד לא התפלל עליהם ולהיפך בקש אל תפן אל מנחתם. כי לא על כבודו מחה כדכתיב והאיש משה עניו מאד וכו' רק לדורות ראה למגדר מילתא.

אמרו רז"ל באבות כל מחלוקת שהיא לש"ש סופה להתקיים וכו' ... כדי לבאר הטעם לדבר מבואר בספר לקומי אמרים שא"א לעשות השתנות בעולם אם לא בהעלות הדבר אל שרשו. והמשל בזה הזריעה שזורעים חטים כדי שיתוספו וא"א ליגדל אא"ר החטים הזורעים מתבלים בעפר ונעשים עפר כידוע... השורש ההוא כולל את כל הכחות העליונים וממנו מתפשטים ענפים אחרים. אבל השורש עצמו אינו אלא הכנה ולא שום דבר בפני עצמו כי נגד עליונים הוא כללות הכל ונגד התחתונים הוא שורש הכל...

אי אפשר לעבור אל מקום ה' (בשורש) אא"כ דרך השכינה ולמעט טעם מיתה ממש להתבטל בתוכה ממש. ואח"כ חוזר ונייעור. ולכך השכינה לית ליה מגרמי כלום רק מה שמגיע אליה מאור המדות - ולכן מי שנכלל בשכינה מוסר עצמו למיתה ממש...

(פרי הארץ - קרח)

שיחת קודש ממורנו ורבנו זיע"א

שיחת הרא"ש אל"ר תשל"ה, נכתב ע"י הר"ם כפ' הכתוב

(אני כלום) ואז כבר לא שייך לעבור לשבת השניה גדלות הבורא.

התחושה "איך בין דאך גארנישט" (אני כלום) אינה מביאו לערך מיוחד. "ווייל איך בין דאך באמת גארנישט" (כי אני באמת כלום) וביחד עם הרגשה זו עובר להכרת גדלות בורא באותו הרף עין של השגחה פרטית. המעבר צריכה להיות במהירות עצומה של הרף עין. הרא"ש הדגיש אפילו א הרף עין איז שוין אסאך" (ואפילו הרף עין נחשב כבר להרבה) גלייך אריבער גיין פון שפלות עצמי צו גדלות הבורא אין נישט בלייבן ביי דער שפלות עצמי אפילו כהרף עין (מיד לעבור משפלות עצמי לגדלות הבורא ולא להישאר בשפלות העצמי אפילו כהרף עין). ואם נשאר יותר מהרף עין בשפלות העצמי: "ווערט הער שוין המציאות און אז מאיז שוין המציאות איז שוין נישט מעגלאך ביטול העצמי" (הוא כבר נעשה למציאות עצמי וכאשר כבר הופכים למציאות עצמי לא יתכן ביטול העצמי).

מאחר והעבודה העצמית כל כך קשה ועדינה, לזאת זימן לנו השי"ת את הדבקות לצדיק האמת. והנה אמת שהצדיק מתמודד במציאות של שפלות עצמי (שויתי ה"שד" לנגדי תמיד) וגדלות הבורא. יתר על כן הצדיק צריך להאבק כדי לצמצם את הפער שבין השפלות העצמי לגדלות הבורא שתהיה במהירות העצומה של הרף עין ממש. אמנם לגבנו הצדיק נמצא בערך יותר גבוה מאתנו וע"י

אמר הכותב: באייר תשכ"ה (מספר ימים לאחר ל"ג בעומר) בקשתי מהרא"ש הבהרה על הנושא של "שתי שבתות". אמרתי להרא"ש הלא יש קושי עצום להחזיק בשפלות עצמי ובגדלות הבורא בו זמני, הלא בשעה שיש לאדם נטיה בשפלות עצמי יש לו נטיה של שפלות, ובשעה שיש לאדם נטיה לחשוב על גדלות הבורא יש לו נטיה לגדלות ואיך מסוגל האדם להיות באותו שעה גם בשפלות עצמי וגם לחוש בגדלות הבורא.

הרא"ש הוסיף ואמר. אמת הדבר שהאדם מתקשה מאד להיות באופן כזה אשר בהרף עין יעשה את המעבר בין השפלות העצמי לבין גדלות הבורא. כדי שיהיה האפשרות הנ"ל צריכים להיות בהתבטלות גמורה ורק אז אפשר לקיים את שמירת "שתי השבתות". ההתבטלות הגמורה משמעותה שילוב מלא בין השפלות העצמי לגדלות הבורא ללא כל הפסק בינתיים. ואם יש איזה הפסק דק בינתיים אין כבר המשמעות של "שתי שבתות". ומה זה הפסק בינתיים? הרגשת השפלות והאחוזות בה? קיימת בעיה קשה אצל בני אדם כאשר מדברים על שפלות עצמי הם מטפחים את השפלות עד להשפלות הופכת למציאות של ערך. האדם מסוגל לטפח בעצמו את השפלות: איך בין דאך גארנישט (אני כלום) וחוזר חלילה "איך בין דאך גארנישט" (אני כלום) עד שנהיה מציאות ערכי של שפלות עד שהופך למציאות דוקא מתוך רבוי החשיבה - "איך בין דאך גארנישט"

שיחת קודש ממורנו ורבנו זיע"א

המשך מעמ' קודם

את שפלותו בשיא השפלות "שד" ממש. ובכ"ז זוכה לצמצם את הפער בין שפלות עצמי לדבקות הבורא כי גם הצדיק דבוק לצדיק שלמעלה ממנו. והצדיק שלמעלה ממנו חי עוד יותר את השפלות העצמי וגם הוא מצמצם את הפער בין שפלות העצמי שלו לדבקות בורא כי גם הוא דבוק לצדיק שלמעלה ממנו וכן הלאה עד שמגיעים לצדיק הכולל בני העליה.

הצדיקים האמיתיים בדרגותיהם אינם מכירים את מדרגותיהם, אדרבה הם נמצאים בשפלות נוראה כי הם מבחינים ב"שד" שלהם יותר, כמארו"ל כל הגדול מחברו יצרו גדול ממנו, אלא שדוקא הפחד הגדול שיש להם מהיצר של עצמם זה מה שמביא אותם יותר להיות דבוק בצדיק שמעליהם ולהתבטל לה' כך שהסכוי שלהם לצמצם את הפער בין שפלות עצמי לגדלות הבורא יותר גדולה. כמו שאמרו חז"ל שצדיק אמיתי הוא בבחינת "שבת" כי הוא מסוגל יותר ויותר לצמצם את הפערים.

הרא"ש סיים דבריו ואמר: מדארפנישט רעדין צו פיל וועגין דעם שפלות מדארף זיין אין שפלות בפועל ((אין צורך לדבר אודות השפלות צריכים להיות בשפלות בפועל) ובאותו הרף עין להכיר גדלות הבורא תוך דבקות והכנעה לצדיק האמיתי שאליו הוא מתחבר. אמר הכותב: בהזדמנות אחרת בתקופה זו אמר הרא"ש שבכל דור יש צדיק אמת אלא שאין אנו יכולים לדעת מי הוא כי הוא מוכרח להיות בהסתר.

התקשרותנו לצדיק מצליח הצדיק לצמצם את הפער בין השפלות עצמי לגדלות הבורא שבתוך ההרף עין שלנו, נמצא שע"י הדבקות לצדיק האמיתי אנו שואבים כח לצמצם את הפער בין שפלות עצמי לגדלות הבורא.

הדבקות לצדיק צריכה להיות ללא כל עוררין, כי באם יש איזה עוררין יש בה... איזה סוג טפוח של האני וכבר לא נקרא שתי שבתות.

כח שיש בה הדבקות לצדיק לא יסולא מפז כי אף אם האדם במציאותו האמיתי שפל ונבזה בבחינת שד ממש מכל מקום מסוגל במהירות של הרף עין לדבר עם הרבש"ע פה אל פה כמשה רבנו. כי הצדיק בדרגא דיליה מבטל תיכף ומיד את ההשפעה של השד שבמציאותו השפל ומעמידו ישר אל הכח האלקי ומועיל שתפילתו יתקבל למעלה כתפלת הצדיקים אף אם האדם עדיין מלא באינטרסים.

ישנם צדיקים שהם נקראים "צדיק כללי" והם בני העליה ומועטים הם. בכח הצדיק הכללי להיות משפיע על כל אחד ואחד. עיקר דבקות לצדיק הוא בנקודות מסוימות אשר בהם התעלה הצדיק בדבקותו להשי"ת. בנקודות אלו יש לצדיק השפעה מיוחדת ויכול להעלות את כל התפלות לקדושה. (ובכללם פשוטי העם המתפללים אל השי"ת ודבקים בצדיק האמיתי הנ"ל).

הצדיק האמיתי חי בשפלות יותר גדולה ממה שאנחנו חשים. הצדיק האמיתי רואה

סיפור מהרא"ש - אתה רק דוור נכתב ע"י א.ק.

נכנס אליו אדם עם כסף לצדקה ותיאר לו כמה קשה הוא עובד ובאיזה מאמץ ועמל הוא השיג את הכסף, והמשיך לספר לו גם כמה מעשים טובים הוא עושה. אמר לו הרא"ש שליט"א, אספר לך סיפור. נפגשתי פעם עם אדם אחד שהיה מאוד מסכן. הוא לא עבד, הי' רב עם אנשים, בביתו לא הי' שקט, לא הסתדר עם אף אחד, וכל דבר שלא טוב הי' נדבק בו. הי' רחמנות מאוד גדולה עליו, חשבתי שאולי כדאי שאטפל בו ואכניס אותו לביתי ואנסה לעזור לו. אתן לו כל מיני עבודות קלות. וכך הי' ובמשך הזמן חל בו שינוי. וראיתי שאפשר לסמוך עליו ושלחתי אותו לשליחויות רבות ובהם להעביר כסף לצדקה לאנשים, והוא נהיה בן אדם חדש. ככה המשיך הדבר זמן רב עד שביום אחד כשחזר משליחות הוא סיפר לי, היום נתתי הרבה כסף לצדקה וכולם יודעים שאני מחלק כסף רב לצדקה. הסתכלתי עליו וחשבתי, האם אתה נתת כסף לצדקה? הרי בסך הכל אתה שליח שלי, למה אתה מספר שאתה נותן? ובכלל האם שכחת מה הי' איתך, איך אתה מדבר ככה, ולאן הגעת? המשיך הרא"ש ואמר: אתה יודע מי הוא האיש הזה? אתה בעצמך! ככה אתה מתנהג לבוראך, שהוא ברא אותך וכשאתה נולד הוא יצור מסכן, לא יכול לעשות כלום, רב עם אנשים, מתלכלך בובל, וברחמיו הרבים מזכה אותו ה' יתברך לכל מיני פעולות שהוא יכול לחיות ולהיות בין אנשים, ולהרויח כסף. וכשאתה נותן כסף לצדקה, נעמד לפני הבורא ואומר: כמה כסף אני נותן, כמה מעשים טובים אני עושה, ובעצם הוא שוכח שהוא סך הכל שליח ואין לו שום חלק במעשיו כי ה' מחיה את כולם וכל המעשים שהוא עושה זה סך הכל דרכים איך למצוא את הקב"ה, כמו שהוא נותן לעני עניות, בכדי שהוא ימצא אותו כשהוא מוצא מחיה. כך האדם, כל תפקידו, הוא לראות שהוא כמו הדוור. שעובד בשליחויות בדואר. כשהדוור מביא מכתב אם יש בזה שיק גדול, כל אחד מבין שלא הוא נתן את זה, או כשמביא בשורה רעה גם מבינים שאין לכעוס עליו. גם האדם הוא שליח של הקב"ה. כי כמו שהקב"ה נותן לו כסף הוא יכל לתת מייד לאותו האדם שחסר לו, ואם הוא נותן לך לתת, זה בשביל שתמצא אותו יתברך. ואם כך חי האדם שרואה שאין לו חלק, אלא שה' אחד ושמו אחד, בזה הוא מגיע לדביקות ה'.

שהשמחה במעונם

הר"ר אהרן שניצור ומשפ' להולדת הבן

משפ' שניצור להולדת הנכד

הר"ר שלום באבד להולדת הבת

הר"ר יצחק באבד להולדת הנכדה

הר"ר בנימין פשקוס להולדת הנכד

הר"ר מרדכי ליברמן להכנס הבן בעול המצוות

הר"ר ישראל מושקוביץ לנשואי הבת

הר"ר שלמה מן לאירוסי הבן

הר"ר שמעון גמליאל לאירוסי הבת

הר"ר גמליאל דוד בטלמן להולדת הנין

י"ל ע"י

מערכת החברותא
רח' ערני 3

02 - 5829688 ☎

פקס: 02 - 5325477

ת.ד. 5080

ירושלים 91050